

Μέσα στὶς δίπλες τῆς, βρίσκει κανεὶς ωραιότατα διηγηματάκια καὶ ἄρθρα ἐμπνευσμένα, ποὺ ὅποιοι δώσῃ τὴ δεκάρα τοῦ καταλαβαίνει ὅτι ἔχουμε καὶ μεῖς φιλολογία καὶ στὴ ζυγαρὰ τῆς καλαισηθείας τοῦ ζυγίζει τὴ φιλολογικὴ ἀξία τοῦ καθενὸς καὶ βρίσκει πῶς μερικὰ εἶναι χρυσάφι ἀνόθευτο.

Ἡ ἐφημερίδα, ἡ καθημερινὴ σύντροφος τοῦ ἀγράμματος καὶ τοῦ γραμματισμένου, ἀλήθεια τέτοια πρέπει νὰ παρουσιάζεται καλοντυμένη.

Αὐτὰ κατ' ἐντολὴν τοῦ κυρίου μου. Χωρὶς τὴν ἄδειά του, θὰ γράψω δὴ λόγια γιὰ τὸν χορὸ τοῦ Φαναριοῦ. Εὐπρέπεια καὶ τάξις μεγάλη, σάλα καλοντυμένη καὶ ἡ κυρία Σούρλα χαριτωμένη καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο, μαζὶ μὲ τίς ἄλλαις κυρίαίς, ποὺ διέκριναν ἀνάμεσά τους τὴν κυρία Ζ. Νικολαίδου, ἔκαμν πιστεύω θαύματα ἐπιτυχία στὸ λαχεῖο, δηλ. κατώρθωσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν ὅλα τὰ ἀντικείμενα.

Σάνκο Πάνσας.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Παρισινὸς δημοσιογράφος ἐζήτησε τὴν γνώμην τινῶν ἐκ τῶν γνωστοτέρων συμπατριωτῶν τοῦ συγγραφέων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καὺσιν ἢ τὴν ταφήν τῶν νεκρῶν, ζήτημα τὸ ὅποιον, ὡς γνωστόν, τόσοσιν πολὺ συνετάραξε τοὺς κληρικοὺς καὶ ἀντικληρικοὺς.

«Καὺσις ἢ ταφή, τῷ ἀπαντᾷ ὁ Alphonse Daudet ἀμφοτέρω μοὶ φαίνονται ἐξ ἴσου δυσάρεστα»—

Νομίζω ὅτι διὰ τοὺς πλείστους ἡ γνώμη αὕτη εἶναι ἡ ὀρθότερα καὶ οἱ πλείστοι αἰσθάνονται μετ' αὐτοῦ τὸ ρίγος, τὸ ὅποιον ἀποπνέουν αἱ φράσεις τοῦ.

Ὁ Sardou κυρτᾷ σθεταὺς ὑπὲρ τῆς καὺσεως.

Ὁ ποιητὴς Armand Silvestre λέγει :

«Νεφύδριον καπνοῦ, ἡ γλῶττα καλύπτουσα μνημνα, ἰδοὺ μεταξὺ τίνων περιορίζεται ἡ ἐκλογὴ μας. Ἐγὼ προτιμῶ τὴν γῆν, ὅπου φύονται ἄνθη διὰ τοὺς ἐραστάς, ἀντὶ τοῦ ἀπείρου, ὅπου καὶ αὐτὰ ἴσως τὰ ἄστροα οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἔσχατον ψεῦδος...»

Τελευταῖος ὁ Emile Zola ἀναφωνεῖ :

«Ἀλλὰ μοὺ ζητεῖς ἄρθρον ἐκ τῆς διαθήκης μου, ἀγαπητέ συνάδελφε ! Ἡ καὺσις εἶναι ἴσως πρακτικώτερα. Νομίζω ὅτι πολὺ ἀργὰ θὰ καθιερωθῇ τὸ ἔθιμον τοῦτο ὡς προσβάλλον, ἀγνώω πῶς, πεπλανημένην ἰδέαν τὴν ὁποίαν σχηματίζομεν περὶ τῆς ὀφειλομένης εἰς τοὺς νεκροὺς τρυφερότητος.

Ἐγὼ οὐδέποτε τὸ ἐσυλλογίσθην περὶ ἐμοῦ καὶ νομίζω ὅτι τὸ καλῦτερον εἶναι νὰ ἀφίνωμεν τὴν φροντίδα τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τοὺς μένοντας καὶ ἀγαπῶντας ἡμᾶς. Ἐκεῖνοι μόνον εἰμποροῦν νὰ δυσαρעστηθοῦν, ἢ νὰ εὐχαριστηθοῦν ἐκ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἐτέρου τρόπου. Τὸ βέβαιον ἄλλως τε εἶναι ὅτι ἀρκετὰ βασανίζομεθα μὲ τὸ σῶμα μας ἐνὸς ζῶμεν. ὥστε

ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἀφίσωμεν εἰς τοὺς ἄλλους τὴν φροντίδα τοῦ μετὰ θάνατον».

* *

Τὰς ἐρωτήσεις διαδέχονται 'ς τὸ Παρίσι αἱ ἀπαντήσεις, πολλάκις ὁμως καὶ ἄνευ ἐρωτήσεων. Ὑπάρχουν φαίνεται μερικοὶ, οἱ ὅποιοι ἀνυπομονοῦντες, διότι δὲν τοὺς ἐρωτοῦν, σπεύδουν ν' ἀπαντήσουν μόνον.

Οὕτω διὰ τὴν μέλλουσαν τοῦ 1900 Παγκόσμιον ἐκθεσιν τῶν Παρισίων πολλοὶ ἔκαμν διαφόρους παραδόξους προτάσεις : Κάποιος (ἀστρονόμος ὡς φαίνεται) προέτεινε νὰ κατασκευάσουν πελωρίαν γήινην σφαῖραν ὑποθασταζομένην ὑπὸ τῶν Τριῶν Μοιρῶν. Ὁ ἰσπανὸς Rocillo ἐφαντάσθη νὰ ἰδρύσῃ καφωδεῖον ἐντὸς φρέατος βάθους 1000 μέτρων. Ἴσως θὰ εὕρῃ καὶ τὸ μέσον νὰ μετριάσῃ τὴν ὑπερβολικὴν ὡς ἐκ τοῦ βάθους θερμότητα. Ἄν τὸ ἐπιτύχῃ, τί κέρδη ! Ὅλοι οἱ φίλοι τῆς ζωῆς ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι μὲ τόσην δύναμιν καὶ ζέσιν προσκολλῶνται 'ς τὴν γῆν ! Ὅλοι μέσα στὴν ἀγαπημένη Γῇ, ἴσως ἐκεῖ μέσα τοὺς ξεχάσῃ ὁ Χάρος, ἐκτὸς ἐὰν καὶ αὐτὸς ἀκολουθεῖ τὴν γενικὴν ὁρμὴν καὶ παρουσιασθῇ ἐκ τῶν πρώτων μὲ τὸ τσιγαράκι τοῦ ἐκεῖ κάτω.

Οἱ κύριοι Hoffmann θέλουν νὰ κτίσουν ὁ μὲν Πύργον Βαβέλ (ἴσως θὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς τὸ κύριον γνώρισμα τοῦ πρώτου πύργου, θὰ μείνῃ δηλ. ἀτελείωτος) ὁ δ' ἕτερος μέγα λόφον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ κτίσῃ ξενοδοχεῖα, λέσχας, θέατρα κτλ κτλ.

Καὶ κάποιος ἀνώνυμος (πολὺ μετριόφρων) προέτεινε νὰ ξεβιδώσουν τὸν ἤδη ὑπάρχοντα Πύργον Ἐφφρελ καὶ νὰ τὸν τοποθετήσουν μὲ τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ κάτω.

* *

Ὅλα σχέδια καὶ ἱλπίδες. Ἴσως ὅλα τὰ κατώρθωσαν ἂν ἦσαν Ἀμερικανοί. Ὅλα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ περιμένην ἀπὸ αὐτοὺς. Ἐσχάτως Ἀμερικανὸς ἱατρός εὔρεν, ὡς διατείνεται, τρόπον διὰ νὰ ἀναστήνῃ τοὺς νεκροὺς. Ὅχι ὅλους ἐννοεῖται.

Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὡς γνωστόν, ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐπὶ τῶν καταδίκων γίνεται διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Καὶ μάλιστα οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι κατενθουσιασμένοι μὲ τὴν εὐκολίαν καὶ ταχύτητα τῆς μεθόδου τῶν. Τοὺς τοιοῦτους λοιπὸν νεκροὺς ὁ ἱατρός Gillons ἰσχυρίζεται, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἀναστήσῃ, διότι, λέγει, ὁ ἡλεκτρισμὸς δὲν θανατώνει ἀμέσως, ὅπως νομίζομεν. Ὁ κατάδικος, καίτοι ἀκίνητος καὶ ἀναίσθητος φαινόμενος, ὑποφέρει ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ ἴσως καὶ ἡμέρας καὶ αἱ βάσανοι εἶναι τρομεραί. Ὑπάρχει λοιπὸν καιρὸς διὰ νὰ τὸν ἀναστήσουν. Μάλιστα, λέγεται, ὅτι ὁ ἱατρός ἐζήτησε πτώμα καταδίκου διὰ νὰ κάμῃ τὸ πείραμα.

Ἀπίστευτον τὸ πρᾶγμα. Καὶ ὁμως ἂν ἦτο ἀληθές ! Τί ἀπέγκντον ὀρίζοντα ἀνοίγει εἰς τὴν ἐλευθε-

ραν φαντασίαν ! Πόσα παραδοξότερα τῶν παραδόξων τῆς Χαλιμάς δὲν εἰμφορεῖ νὰ πλάσῃ. Πρῶτος ὁ Pierre Veron νανουρίζεται μὲ τὸ τολμηρὸν αὐτὸ ὄνειρον καὶ ἐξακολουθεῖ :

Ἄν ἡλήθευε τὸ πρᾶγμα, λέγει, τί λαμπρὰ δουλειά. Αἱ κυβερνήσεις θὰ ἀπηλάσσαντο τῶν ἐξόδων διὰ τὴν διατήρησιν τῶν κατὰδίκων. Ὅλοι τότε εἰς πρόσκαιρον θάνατον ὅπως εἰς πρόσκαιρον δεσμὴν. Ἐπίσης ποία ἀνάγκη ἀσφαλῶν φυλακῶν καὶ φυλάκων. Καθεὶς ὅταν ξυπνήσῃ ἅς σηκωθῇ νὰ φύγῃ.

Καὶ ἂν ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἐξήγειρε τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἱστῶν τῆς Εὐρώπης ! Βεβαίως μὲ τὴν λαμπρητὴν δὲν εἶναι τόσο ἐυλόγον τὸ πρᾶγμα. Ἀρκετὴ δυσκολία διὰ τὸ κόλλημα, ἀλλὰ τί δὲν νικᾷ ἡ φιλοτιμία καὶ ἡ αὐτοθυμία.

Τί τάχα ; τόσοι ἐπιφανεῖς διανοηταὶ (κυρίως ἐν Γαλλίᾳ) δὲν τὸ ἀνεκάλυψαν ; Ἐκεῖ ποῦ ἐξακολουθεῖς νὰ διαβάζῃς βλέπεις ἕκαστον ὁλοζώντανον στὴ μέση χωρὶς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον στὸν λαιμὸν τοῦ κᾶποιον τὸν ὅποιον ἐσκότοταν καὶ ἐκλυσταν καὶ ἐθαψαν (καὶ ἔκκλυσαν καὶ τὰ κόλλημά του κόντευαν νὰ πῶ) εἰς προηγούμενον κεφάλαιον. Διὰ τὸν Ponson du Terrail μεταχειρίζεται κουκλάκια ὅταν γράφει ;

Ἐ, δὲ ! ἅς μὴ παρκαπονομέσθαι πάντοτε καὶ ἐμεῖς ἐδῶ, μήπως σ' ἐμᾶς ἐδῶ δὲν τὸ ἀνεκάλυψαν οἱ στοιχειοθέται (οἱ καυμένοι ἴσως εἶναι ἀθωότεροι ἀγγέλων εἰς αὐτὸ) ὅ,τι μᾶς φαίνεται τόσο κινισφανεὲς καὶ διὰ τὴν Ἀμερικανὴν ; Κ' ἐδῶ δὲν εἶδομεν ἅπασι τοῦλάχιστον τοιοῦτους βρυκόλλικας ἀκολουθοῦντας κηδεῖας συναδέλφων των ;....

* *

Ἀνθρωπίνῃ ἀδυναμίᾳ καὶ αὐτῇ. Καὶ πόσας δὲν ἔχομεν ; τελευταῖος τόσοσ' ἡγήθη πᾶταγος ἐν Γαλλίᾳ διὰ τὸ παράσημον τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Παραιτήσεις ἐπὶ παραιτήσεων, ἄθροα φλογερὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Ἄλλ' αὐτὰ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Δὲν προτιθέμεθα ἐδῶ νὰ παρθέσωμεν τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων των.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ Jules Claretie διηγείται ὅτι ἐγνώρισε γέροντα, ὅστις εἶχε παραστῇ κατὰ τὴν πρώτην ἀπονομὴν τῶν σταυρῶν τῆς λεγεῶνος.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, γράφει, ἐλάμβανε τὰς ἐρυθρὰς ταινίας ἐκ στρατιωτικῆς περικεφαλίας καὶ τὰς διημοῖραζεν ἐπὶ παρουσίᾳ ὁλοκληροῦ τοῦ στρατοῦ. Τόσῃ δὲ ἐξήσκει γοητεῖαν ἡ ἐρυθρὰ ἐκείνη ταινία, ὥστε νεκρὸς ἀξιομαχικός, ὅστις ἐθεώρει ἑαυτὸν ἄξιον τῆς τιμῆς ταύτης, καὶ ἔκκλυσεν, τίς οἶδε διὰ τί, λησμονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τόσο ἐπικράνησεν, ὥστε εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν νύτοκτόνησεν.

Ὁ Μέγας ἐκεῖνος Ναπολέον ἔλεγε ὅτι θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῆς συσσωματωθεί-

σης Εὐρώπης, ἐὰν δὲν εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του, διὰ νὰ πληρώσῃ τὰς θυσίας, τὸ ἰδιαιτέρον τοῦτο νόμισμα.

* *

Πόσῃ γοητεῖαν δὲν ἐξασκεῖ τὸ νόμισμα καὶ ἂν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δένῃαι ἀξίαν, ὅταν εἰναπεριζήτητον !

Πρὸ πάντων ὅμως τὰ χρυσὰ ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ὁ ἥχος τόσο ὁρεκτικὴν ἀρμονίαν ἀποτελεῖ !...

Καὶ τί δὲν φαντάζεται ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ ;

Τόσον πολὺ ἐσυνήθισαμε εἰς τοιοῦτου εἶδους τεχνάσματα, ὥστε μᾶς φαίνονται ὅλως διόλου κοινά.

Τινὲς ὅμως ἐκμεταλλεύονται αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἄλλων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ νοστιμώτερον. Κατορθόνουν οἱ ἴδιοι ὅ,τι οἱ ἄλλοι.....

Ἄγγλος ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ κάμῃ συλλογὴν γραμματῶν κατεχώρισε λοιπὸν εἰς τὸν λονδίνοιον χρόνον τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν

«Κόρη ἡλικίας 20 ἐτῶν μελαχροινὴ καὶ ὡραία, ἔχουσα 800.000 φρ. προῖκα καὶ 2 ἐκτομύρια προβλεπομένην κληρονομίαν, ζητεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ τίμιον ἄνδρα καὶ ἄνευ περιουσίας. Αἱ ἐπιστολαὶ ἔσονται δεκταὶ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς εἰς τὴν διεύθυνσιν : H. C. Millers εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος». Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ εὐφυὴς Ἄγγλος εἶχε ἤδη 25,000 γραμματῶν τὰ ὅποια ἀπετέλεσαν ἀρετὰ στρογγύλον ποσόν.

* *

Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ γραμματῶν, τῆς μονομνίας αὐτῆς τοῦ αἰῶνος μας, σημειοῦμεν ὅτι ἡ συλλογὴ τοῦ δουκὸς τῆς Ὑόρκης ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ Rotchild ἀντὶ 1,000.000 φράγκων. Τί μανία !

Δικαίως καὶ κᾶποιος ἔλεγε ὅτι ἐὰν ἐβλέπομεν κᾶποιον νὰ συλλέγῃ καρφία θὰ τὸν ἐλέγαμε τρελό· καίτοι τὰ καρφία εἰμφοροῦν νὰ χρησιμεύουν, τὰ δὲ γραμματῶν ;

* *

Ἐν συνκναστροφῇ :

Μιὰ Κυρία—Τί πολλοὶ πνιθρεύονται ἐφέτος !

Εἰς Κύριος—Πρὸ πάντων οἱ ἄνδρες.

— !!! ..

* *

Ὁ Ἀγαθόπουλος πρὸς τὸν ὑπρέτην του :

—Πῆρες 4 πατάτες σὲ μιὰ ὀκτ' ἐνῶ ὁ πλαγινὸς μας πῆρε 12 ;

—Μάλιστα, κύριε, ἀλλ' αὐτὲς εἶναι μεγάλες, ἐνῶ ἐκεῖνες ἦσαν μικρές.

—Κούφιο κεφάλι, δὲν καταλαβαίνεις ὅτι ὁ 12 εἶναι τρεῖς φορές μεγαλύτερος τοῦ 4 ;

Γ. Ι. Καρ.